

FINANCIJSKA AGENCIJA

OIB: 85821130368

Ulica grada Vukovara 70, Zagreb

(adresa nadležne jedinice)

Nadležni trgovački sud ZagrebPoslovni broj spisa St-1777/2026**FINANCIJSKA AGENCIJA**
ODSJEK ZA PRIJEM, EVIDENTIRANJE
I POHRANU DOKUMENTACIJE
ZAGREB 1**03-08-2026**PREDSTEČAJNE NAGODBE
PRIMANJE I OTPREMA POŠTE

KLASA:

UR. BROJ:

PRIJAVA TRAŽBINE VJEROVNIKA U PREDSTEČAJNOM POSTUPKU**PODACI O VJEROVNIKU:**

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

Miro Grgurić,

OIB 40117434209

Adresa / sjedište

Ul. Ilije Gregorića 97, 10291 Brdovec

PODACI O DUŽNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

Red Iris Resolutions d.o.o.

OIB 07073891287

Adresa / sjedište

Radnička cesta 80, 10000 Zagreb

PODACI O TRAŽBINI:

Pravna osnova tražbine (npr. ugovor, odluka suda ili drugog tijela, ako je u tijeku sudski postupak oznaku spisa i naznaku suda kod kojeg se postupak vodi)

sudski postupak u tijeku - Općinski građanski sud u Zagrebu - P-6911/2022

Iznos dospjele tražbine 3.383,91 (EUR)Glavnica 1.182,74 (EUR)Kamate 2.201,17 (EUR)

Iznos tražbine koja dospijeva nakon otvaranja predstečajnog postupka

(EUR)

Dokaz o postojanju tražbine (npr. račun, izvadak iz poslovnih knjiga)

PresudaVjerovnik raspolaže ovršnom ispravom DA ☒ NE ☒ za iznos _____ (EUR)

Naziv ovršne isprave

PODACI O RAZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova razlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi razlučno pravo

Iznos tražbine _____ (EUR)

Razlučni vjerovnik odriče se prava na odvojeno namirenje

ODRIČEM ☒ NE ODRIČEM ☐

Razlučni vjerovnik pristaje da se odgodi namirenje iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM ☐ NE PRISTAJEM ☐

PODACI O IZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova izlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi izlučno pravo

Izlučni vjerovnik pristaje da se izdvoji predmet na koji se odnosi njegovo izlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM ☐ NE PRISTAJEM ☐

Mjesto i datum

ZAGREB, 30. srpnja 2026.

Potpis vjerovnika

Miro Grgur
ODVJETNIK
GORAN EVRNJA
Zagreb, Vrbani 15

PUNOMOĆ

ODVJETNIK
GORAN DEVRNJA
Zagreb, Vrbani 15

Ovlašćujem(o) da me (nas) pravno zastupa (brani)

GORAN DEVRNJA,
odvjetnik u Zagrebu, Vrbani 15

U _____ postupku

pred ELKOM

pod poslovnim brojem _____

na tužbu (prijedlog, optužnicu, zahtjev) _____

protiv _____

radi PRIDAVE TRAZITNE U PREDSTECASNOJ POSTUPAKU
RETI IRIS RESOLUTION, ST-1777/2016

Ovlašćujem(o) ju, da me (nas) zastupa u svim mojim (našim) pravnim poslovima u sudu i izvan suda, kao i kod svih drugih državnih organa, te da radi zaštite i ostvarenja mojih (naših) prava i na zakonu osnovanih interesa poduzima sve pravne radnje i upotrijebi sva u zakonu predviđena sredstva, a osobito da podnosi tužbe, prijedloge i ostale podneske, da dađe u moje (naše) ime nasljednu izjavu, te da za mene (nas) prima novac i novčane vrijednosti i da o tome izdaje potvrde.

Pristajem(o) da ju u slučaju spriječenosti zamijene odvjetnici i/li odvjetnički vježbenici: Ana Gujić, Vinko Pivac, Ivan Zibar

Za slučaj spora glede nagrade pristajem(o) na nadležnost suda u Zagrebu.

U Zagrebu 30.07. 2016.

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6911/2022-26

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Mariju Klariću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja: Miro Grgurić, Brdovec, Ilije Gregorića 97, OIB: 40117434209, kojeg zastupa opunomoćenik Goran Devrnja, odvjetnik u Zagrebu, Vrbani 15, protiv tuženika: Blue Iris Resolution d.o.o., Zagreb, Radnička cesta 48, OIB: 87064273078, kojeg zastupaju opunomoćenici iz Odvjetničkog društva Kallay & Partneri d.o.o., Zagreb, Ilica 1 A, radi isplate, nakon održane javne glavne rasprave, zaključene 5. lipnja 2024. u nazočnosti tužitelja i zamjenika tužiteljevog opunomoćenika te zamjenice tuženikovih opunomoćenika, 18. srpnja 2024.

presudio je

I. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos 1.182,74 EUR sa zateznim kamatama, od toga tekućim i to na iznos:

- 2,01 EUR od 13. rujna 2006. do isplate,
- 1,90 EUR od 13. listopada 2006. do isplate,
- 2,67 EUR od 13. veljače 2007. do isplate,
- 2,68 EUR od 16. ožujka 2007. do isplate,
- 3,18 EUR od 16. travnja 2007. do isplate,
- 3,12 EUR od 16. svibnja 2007. do isplate,
- 3,12 EUR od 14. lipnja 2007. do isplate,
- 4,62 EUR od 16. srpnja 2007. do isplate,
- 4,72 EUR od 14. kolovoza 2007. do isplate,
- 5,34 EUR od 14. rujna 2007. do isplate,
- 4,88 EUR od 16. listopada 2007. do isplate,
- 5,00 EUR od 14. studenoga 2007. do isplate,
- 4,90 EUR od 14. prosinca 2007. do isplate,
- 5,06 EUR od 24. siječnja 2008. do isplate,
- 4,99 EUR od 18. veljače 2008. do isplate,
- 5,50 EUR od 17. ožujka 2008. do isplate,
- 5,07 EUR od 16. travnja 2008. do isplate,
- 5,28 EUR od 16. svibnja 2008. do isplate,
- 5,36 EUR od 16. lipnja 2008. do isplate,
- 5,07 EUR od 17. srpnja 2008. do isplate,
- 5,00 EUR od 13. kolovoza 2008. do isplate,
- 5,00 EUR od 15. rujna 2008. do isplate,
- 10,01 EUR od 13. listopada 2008. do isplate,
- 11,38 EUR od 11. studenoga 2008. do isplate,

- 6,13 EUR od 12. prosinca 2008. do isplate,
- 19,66 EUR od 14. siječnja 2009. do isplate,
- 21,51 EUR od 16. veljače 2009. do isplate,
- 23,84 EUR od 13. ožujka 2009. do isplate,
- 18,23 EUR od 8. travnja 2009. do isplate,
- 18,23 EUR od 12. svibnja 2009. do isplate,
- 14,27 EUR od 16. lipnja 2009. do isplate,
- 15,52 EUR od 8. srpnja 2009. do isplate,
- 14,36 EUR od 18. kolovoza 2009. do isplate,
- 16,41 EUR od 15. rujna 2009. do isplate,
- 13,42 EUR od 15. listopada 2009. do isplate,
- 15,15 EUR od 13. studenoga 2009. do isplate,
- 15,43 EUR od 8. prosinca 2009. do isplate,
- 19,71 EUR od 15. siječnja 2010. do isplate,
- 22,59 EUR od 12. veljače 2010. do isplate,
- 21,78 EUR od 12. ožujka 2010. do isplate,
- 24,51 EUR od 13. travnja 2010. do isplate,
- 30,83 EUR od 14. svibnja 2010. do isplate,
- 32,10 EUR od 15. lipnja 2010. do isplate,
- 36,13 EUR od 20. srpnja 2010. do isplate,
- 32,29 EUR od 11. kolovoza 2010. do isplate,
- 50,43 EUR od 14. rujna 2010. do isplate,
- 43,64 EUR od 14. listopada 2010. do isplate,
- 44,88 EUR od 10. studenoga 2010. do isplate,
- 54,09 EUR od 14. prosinca 2010. do isplate,
- 63,19 EUR od 12. siječnja 2011. do isplate,
- 51,13 EUR od 14. veljače 2011. do isplate,
- 55,93 EUR od 14. ožujka 2011. do isplate,
- 52,24 EUR od 14. travnja 2011. do isplate,
- 62,01 EUR od 13. svibnja 2011. do isplate,
- 71,16 EUR od 13. lipnja 2011. do isplate i
- 86,08 EUR od 15. srpnja 2011. do isplate,

po kamatnoj stopi koja je do 31. prosinca 2007. propisana čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, te nadalje od 1. siječnja 2008. po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, odnosno do 31. srpnja 2015. po stopi koja je određena, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, te nadalje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja je određena, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, nadalje, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih

postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu 1.977,80 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 18. srpnja 2024. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužba je ovome sudu predana e-komunikacijom 19. prosinca 2022. (obavijest o primitku elektroničkog podneska, koja prethodi listu 1), u kojoj se navodi da je tužitelj 1. kolovoza 2006. sklopio s tuženikom Ugovor o operativnom leasingu motornog vozila broj: HR/0149414-S, kojim je tuženik odobrio tužitelju leasing, u kojem je ugovorena leasing najamnina neto 266,14 CHF uvećana za PDV (dalje: Ugovor o operativnom leasingu) u protuvrijednosti u kunama po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja. Predmet leasinga bilo je motorno vozilo marke Opel Astra. U međuvremenu od dana sklapanja Ugovora o operativnom leasingu došlo je do promijene tvrtke tuženika, tako da je tvrtka društva Hypo-Leasing Kroatien d.o.o., Zagreb, promijenjena u Blue Iris Resolution d.o.o., Zagreb. Tijekom otplate leasinga tužitelju je obračunavana kamata koja je bila promjenjiva. Iz specifikacije kamatne stope (stupac "kamata %") je razvidno da je početna kamatna stopa iznosila 6,35%. Navedene odredbe kojima je određena promjenjivost kamatne stope su nišetne, a što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o operativnom leasingu oslobođenog učinaka promjenjivosti kamatne stope. U čl. 4. predmetnog Ugovora o operativnom leasingu ugovorena je za tužitelja obveza plaćanja iznosa mjesečnih najamnina uz valutnu klauzulu u švicarskom franku (CHF), u kunsjoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja. Navedena odredba predmetnog Ugovora o operativnom leasingu kojima je određena obveza plaćanja najamnine uz valutnu klauzulu u švicarskom franku (CHF) je nišetna, a što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o operativnom leasingu oslobođenog učinaka plaćanja iznosa najamnina uz navedenu valutnu klauzulu. U postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013., u dijelu kojim je presuđeno da su određene banke u razdoblju od 2003. g. do 31. prosinca 2008. povrijedile kolektivne interese i prava potrošača-korisnika kredita tako što su u potrošačkim ugovorima o kreditima koristili nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je nišetna. U navedenom dijelu, predmetne odluke i pravna stajališta potvrđeni su i revizijskom odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revt-249/14 od 9. travnja 2015. Na temelju takvih utvrđenja, rubriciranim presudama, sudovi su utvrdili da su odredbe potrošačkih ugovora o kreditu kojima se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci jedne

strane nepoštene, pa prema tome ništetne. Isto tako, u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013., u dijelu u kojem je presuđeno da su određene banke u razdoblju od 2004. g. do 31. prosinca 2008. povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapajući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebitim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sklapanja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada mjerodavnog Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/13.) i to čl. 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada mjerodavnog Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09.) i to čl. 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Vrhovni sud Republike Hrvatske je 3. rujna 2019. donio presudu i rješenje posl. br. Rev-2221/2018 kojim je odbio revizije tuženika protiv drugostupanjske odluke u kolektivnom sporu u dijelu u kojem je utvrđeno da su navedene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica-švicarski franak, sve suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača. S obzirom da je ovdje tuženik prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nastupao kao trgovac u odnosu na tužitelja koji je potrošač, pravna shvaćanja iz kolektivnih sporova u odnosu na banke kao potrošače primjenjiva su i u ovom slučaju s obzirom na to da je način sklapanja ugovora i ugovaranje valutne klauzule u CHF-u jednak način postupanja koji je prouzrokovao znatnu neravnotežu među ugovornim stranama. Tužitelj ističe kako učinak ništetnosti gore navedenih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi pretpostavlja tužiteljevo pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tuženiku bio dužan platiti da se od početka otplate do dana konačne otplate leasinga primjenjivala početno ugovorena kamatna stopa od 6,35%. Isto tako, tužitelj ističe kako učinak ništetnosti gore navedenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli pretpostavlja tužiteljevo pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tuženiku bio dužan platiti da se od početka otplate za cijelo vrijeme primjenjivala otplata bez valutne klauzule. Tuženik je tijekom otplate leasinga ništetno i nezakonito tužitelju povećavao kamatnu stopu sve do dana konačne otplate leasinga. Tuženik je tijekom otplate leasinga ništetno i nezakonito tužitelju primjenom valutne klauzule u švicarskom franku obračunavao kunsku novčanu obvezu primjenjujući enormno povećanje tečaja CHF spram kune, sve do dana konačne otplate leasinga. Stoga je uslijed utvrđenja ništetnosti promjena kamatnih stopa i valutne klauzule u švicarskom franku tužitelj preplatio svaki mjesec do dana konačne otplate leasinga iznose anuiteta u ukupnom iznosu 8.421,18 HRK sa zateznim kamatama tekućim od dospijeća svakog pojedinog mjesečnog iznosa do isplate. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže donijeti presudu kojom će se prihvatiti tužbeni zahtjev za isplatu iznosa 1.117,68 EUR / 8.421,18 HRK sa zateznim kamatama, uz naknadu parničnih troškova sa zateznim kamatama.

2. Podneskom predanim 19. rujna 2023. (list 105-107) je tužitelj konačno postavio tužbeni zahtjev, kao u izreci presude, uskladiвши ga s financijskim

vještačenjem, zahtijevajući isplatu ukupnog iznosa 1.182,74 EUR / 8.911,33 HRK zbog jednostrano promjenjive kamatne stope i valutne klauzule u CHF sa zateznim kamatama od dana plateža svakog pojedinog obroka/najamnine, uz naknadu parničnih troškova sa zateznim kamatama.

3. Raspravnim rješenjem od 23. svibnja 2024. (list 139) je dopuštena preinaka tužbe učinjena potonjim podneskom predanim 19. rujna 2023., premda se je tuženik protivio istoj. To stoga što je tužitelj prvotno, u tužbi postavio zahtjev za isplatu iznosa 1.117,68 EUR / 8.421,18 HRK, dok je tek po izvedenom financijskom vještačenju utvrđena visina iste tražbine u iznosu 1.182,74 EUR / 8.911,33 HRK pa je stoga opravdano i dopušteno ovakvo usklađenje tužbenog zahtjeva, dakle, tužitelj bez svoje krivnje nije mogao preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka, dok je isto svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama, sukladno čl. 190. st. 2. i 3. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23., dalje: ZPP).

4. U odgovoru na tužbu se navodi da se tuženik protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti, osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, kao i sve navode iz tužbe na kojima tužitelj temelji postavljeni tužbeni zahtjev. Naime, područje primjene utvrđenja iz presuda u kolektivnim sporovima u tzv. predmetu Franak su sporovi potrošača s točno određenim bankama koje su obuhvaćene pravomoćnim presudama u kolektivnim sporovima, a koji potrošači su sa navedenim bankama sklopili ugovore o kreditu. Navedene uvjete tužitelj u ovom slučaju ne ispunjava. Budući da ovdje tuženik nije jedna od tuženih osam banaka obuhvaćenim presudama u kolektivnom sporu u predmetu tzv. Franak, to se u ovoj parnici ne mogu primjenjivati utvrđenja iz kolektivnog spora. U odnosu na tuženika ništa od navedenog nije pravomoćno utvrđeno u bilo kojem postupku, pa je stoga na tužitelju dokazati navode iz svoje tužbe. Pored navedenog, tužitelj s tuženikom nije sklopio ugovor o kreditu, već ugovor o operativnom leasingu, a u kojem ugovoru primatelj leasinga u razdoblju korištenja objekta leasinga plaća davatelju leasinga mjesečne leasing najamnine ugovorene kao naknade za uobičajeno korištenje objekta leasinga, što je sasvim različit pravni posao od ugovora o kreditu, a što samo po sebi govori kako nije riječ o postupku na koji se mogu primijeniti utvrđenja iz kolektivnih sporova. Tuženik ističe da su sporne odredbe Ugovora o leasingu o valutnoj klauzuli u švicarskim francima (CHF) i promjenjivoj kamatnoj stopi, tužitelju bile jasne, razumljive i lako uočljive, da se o svim navedenim odredbama pojedinačno pregovaralo te da iste nisu suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu tužitelja, te posebno kako tužitelj nije dokazao suprotno, odnosno za niti jedan svoj navod nije ponudio odgovarajući dokaz, a koje navode tuženik u cijelosti osporava. Dodatno, tuženik ukazuje kako je ugovor o operativnom leasingu kratkoročni pravni posao kojem je svrha korištenje predmeta leasinga, a slijedom čega je po prirodi samog ugovora rizik promjene tečaja ugovorene valute značajno manji nego što je to kod ugovora o kreditu. Navedeno je ujedno i razlog zbog kojeg upravo Zakon o potrošačkom kreditiranju čl. 3. st. 1. izrijekom isključuje primjenu navedenog Zakona na ugovor o operativnom leasingu. Iz navedenih razloga nije moguća ni neizravna primjena utvrđenja iz presuda donesenih u postupku kolektivne zaštite potrošača. Naime, banke su bile zakonski obvezne biti upoznate s valutnim rizicima, a što tuženik u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o leasingu nije bio. Tuženik ovime, opreza radi, ističe i prigovor zastare predmetne tražbine te osporava u cijelosti visinu tužiteljeve tražbine. Slijedom navedenog, tuženik predlaže odbaciti

tužbu, podredno odbiti tužbeni zahtjev, uz naknadu parničnih troškova sa zateznim kamatama.

5. Tijekom postupka izvedeni su dokazi i to uvidom u izvadak iz sudskog registra za tuženika, od 29. studenoga 2022. (list 9-11), Ugovor o operativnom leasingu motornog vozila HR/0149414-S, od 1. kolovoza 2006. (list 12 i 13), karticu kupca za razdoblje 15. lipnja 2007.-22. studenoga 2011. (list 14-18), plan otplate najamoprma Mire Grgurića po Ugovoru broj: 0149414 (list 19 i 20), otplatni plan uz specifikaciju kamatne stope (list 21 i 22), specifikaciju plaćanja (list 23 i 24), temeljnica za glavnu knjigu (list 25-27), naknadni otplatni plan od 7. svibnja 2021. (list 28 i 29), pregled plaćenosti tražbine, od 20. srpnja 2011. (list 30-33), pregled plaćenosti tražbine, od 7. svibnja 2021. (list 34-54) i Opće uvjete operativnog leasinga motornog vozila/pokretnine, od 1. veljače 2006., od Hypo-Leasing Kroatien d.o.o., Zagreb (list 83-89) te je izveden dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Darku Prpiću, koji je 22. kolovoza 2023. predao pisani nalaz i mišljenje (list 92-100) te je 21. prosinca 2023. predao pisanu dopunu nalaza i mišljenja, kao očitovanje na tužnikove primjedbe (list 122 i 123) i izveden je dokaz saslušanjem tužitelja osobno kao stranke na ročištu 5. lipnja 2024. (list 141 i 142).

6. Tužbeni zahtjev je osnovan.

7. Predmet spora je zahtjev za isplatu, kao povrat stečenog bez osnove, zbog djelomične ništetnosti ugovora o operativnom leasingu, odnosno uglavaka glede promjene kamatne stope sukladno odluci tuženika o kamatnim stopama i valutne klauzule u CHF.

Nije sporno da je tuženik s tužiteljem sklopio u Zagrebu 1. kolovoza 2006. Ugovor o operativno leasingu motornog vozila HR/0149414-S.

Sporna je ništetnost navedenih uglavaka Ugovora te posljedično pravo na isplatu razlike u visini preplaćenih mjesečnih najamnina zbog jednostrane promjene kamatne stope i promjene tečaja CHF za HRK, kao pravo na povrat stečenog bez osnove, dakle sporna je osnovanost i visina tužbenog zahtjeva te je istaknut prigovor zastare.

8. Uvidom u Ugovor o operativnom leasingu motornog vozila HR/0149414-S, od 1. kolovoza 2006. (list 12 i 13), utvrđeno je da je isti sklopljen u Zagrebu između Hypo-Leasing Kroatien d.o.o., Zagreb, kao davatelja leasinga i Mire Grgurića, ovdje tužitelja, kao korisnika leasinga, kojim davatelj leasinga, kao vlasnik predmeta leasinga, daje korisniku leasinga na korištenje u obliku operativnog leasinga motorno vozilo marke Opel, model Astra 3 Enjoy Z14XEP, godina proizvodnje: 2006., kao predmeta leasinga (čl.1.); trajanje leasinga ugovoreno je na rok od 60 mjeseci (čl.2.); u svezi plaćanja najamnina za leasing ugovoreno je specifikacija otplate leasinga i to leasing najamnina neto 266,14 CHF, PDV u iznosu 58,55 CHF, odnosno leasing najamnina mjesečno ukupno iznosi 324,69 CHF te davatelj i korisnik leasinga suglasno utvrđuju da su iznosi mjesečnih najamnina iz prethodnog stavka vezani uz kretanje tečaja tromjesečnog LIBOR-a, a usklađivanje istih biti će vršeno mjesečno (čl. 3.); korisnik leasinga se obvezuje davatelju leasinga isplatiti ugovorenu najamninu za leasing na način da 60 mjesečnih najamnina na ime najamnina za leasing, svaka najamnina u iznosu 266,14 CHF (najamnina bez PDV-a), uvećana za zakonski postotak PDV-a, koji u trenutku sklapanja istog Ugovora je 22%, tako da je uplatna bruto najamnina u iznosu 324,69 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja, s time da prva najamnina za leasing dopijeva 1.

kolovoza 2006., a zadnja najamnina za leasing dospijeva 1. srpnja 2011. (čl. 4.) i sva plaćanja po istom Ugovoru preračunavaju se u HRK po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja i uplaćuju na žiro račun davatelja leasinga (čl. 5.)

9. Na temelju iskaza tužitelja, saslušanog osobno kao stranke na ročištu 5. lipnja 2024. (list 141 i 142), koji se u cijelosti prihvaća kao životno logičan i neposredno uvjerljiv, jer o odlučnim činjenicama ima neposredna saznanja, a koji je iskazom u cijelosti ostao kod navoda iz tužbe te svih tužiteljevih navoda istaknutih tijekom postupka, te je iste navode dopunio i pojasnio, utvrđeno je da je tužitelj u kolovozu 2006. sklopio s tuženikom Ugovor o leasingu u svezi osobnog automobila marke Opel, tip Astra (1.4 benzinac), isključivo za vlastite potrebe. U vrijeme sklapanja Ugovora tužitelj nije bio nositelj obrta niti je obavljao poslovnu, trgovačku i inu registriranu djelatnost, već je primao prihode od nesamostalnog rada (plaću). Predmetni Ugovor je sklopljen uz valutnu klauzulu u CHF i promjenjivu kamatnu stopu, na rok otplate od 5 godina. Tužitelj je isključivo otplaćivao mjesečne anuitete-najminu, s obzirom da mu se je isti iznos ustezao od plaće. U autokući u kojoj je odlučio kupiti navedeno vozilo ponudili su tužitelju predmetnu vrstu kredita te je tužitelj istu ponudu prihvatio i potpisao-sklopio Ugovor. Tijekom informiranja, razgovora i sklapanja Ugovora nitko od ovlaštenih osoba nije mu pojasnio ni obrazložio strukturu kamatne stope, odnosno koji parametri i u kojem razdoblju utječu na promjenu kamatne stope, niti je bilo govora niti upozorenja glede valutnog rizika, dakle rizika sklapanja Ugovora s valutnom klauzulom u CHF niti je dana poredba istoga s rizikom kod ugovora sklopljenih s valutnom klauzulom u drugoj stranoj valuti, niti je bilo govora o "valuti utočišta" niti o tome uz koju stranu valutu HNB veže-štiti tečaj HRK. Tužitelj je pročitao Ugovor prije nego ga je potpisao-sklopio te mu je sve bilo jasno, razumljivo, pa stoga nije niti tražio dodatna pojašnjenja ugovornih odredbi. U vrijeme sklapanja Ugovora je tužitelju bio poznat pojam "promjenjiva kamatna stopa", dok mu nije bio poznat pojam "valutna klauzula". Prije nego je tužitelj pristupio potpisivanju-sklapanju Ugovora je tužitelja dočekao gotov tekst Ugovora te je isti Ugovor sastavljan od strane tuženika. Tužitelj nije pitao djelatnika tuženika u svezi ugovorne odredbe glede "valutne klauzule". Stoga, nije tužitelj niti razumio niti pretpostavio da će se iznos mjesečnog anuiteta mijenjati tijekom otplatnog razdoblja, ovisno o tečaju CHF u odnosu na HRK.

10. Na temelju pisanog nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Darka Prpića, predanog 22. kolovoza 2023. (list 92-100), utvrđeno je da je isti vještak, u skladu s utvrđenjima i izračunima iz nalaza, na temelju postavljene zadaće, mišljenja:

- Ukupna razlika između iznosa stvarno plaćenih obroka prema obračunu tuženika primjenom izmijenjenih kamatnih stopa u odnosu na iznose obroka po početnom otplatnom planu iznosi 468,69 CHF, odnosno kunska protuvrijednost iznosi 2.325,04 HRK za koje je nalazom utvrđen više plaćeni iznos, odnosno po fiksnom tečaju EUR (1 EUR = 7,53450 HRK) iznosi 308,59 EUR, dok su pojedini mjesečni iznosi razlika iskazani u tabeli 1 mišljenja (list 98);

- Ukupno razlika u iznosu obroka po tečaju na dan plaćanja u odnosu na obroke primjenom tečaja na dan sklapanja Ugovora iznosi 6.586,29 HRK za koje je nalazom utvrđen više plaćen iznos, odnosno po fiksnom tečaju EUR (1 EUR = 7,53450 HRK) iznosi 874,15 EUR, dok su pojedini mjesečni iznosi razlika iskazani u tabeli 2 mišljenja (list 99) i

- Ukupna razlika između anuiteta s osnove promjena kamatne stope i s osnove valutne klauzule za sve anuitete za koje je nalazom utvrđen više plaćeni iznos (toč. 1. + toč. 2. mišljenja-zaključka) iznosi 8.911,33 HRK, odnosno po fiksnom tečaju EUR

(1 EUR = 7,53450 HRK) iznosi 1.182,74 EUR, dok su pojedini mjesečni iznosi razlika iskazani u tabeli 3 mišljenja (list 99 i 100).

11. Na temelju pisane dopune nalaza i mišljenja, predanog 21. prosinca 2023., kao očitovanje na tuženikove primjedbe (list 122 i 123), utvrđeno je da je vještak mišljenja u odnosu na tuženikove primjedbe iz podneska od 17. listopada 2023. da iz zadaće suda je razvidno da se traži izračun razlike obroka s osnove promjene kamatne stope-primjenjujući kamatnu stopu od 6,35% od početka otplate do dana konačne otplate pa su nalaz i mišljenje vještaka su izrađeni u skladu s danom zadaćom. Nadalje, financijsko vještačenje po prijedlogu tuženika da izradi nalaz i mišljenje korištenjem tromjesečnog LIBOR-a prilikom izračuna mjesečnih najamnina, vještak financijske struke može izvesti ukoliko isto u zadaću odredi sud, jer isto podrazumijeva izradu novog otplatnog plana i izračune razlika anuiteta s osnove promjene kamatne stope i tečaja u odnosu na novi otplatni plan.

12. Navedeni pisani nalaz i mišljenje financijskog vještaka, kao i pisana dopuna istog, prihvaćeni su u cijelosti, ocijenivši iste sveobuhvatnim, uvjerljivim, nepristranim i stručnim, temeljenim na mjerodavnim ispravama, te dugogodišnjem vještačkom iskustvu u brojnim sudskim postupcima, to tim više što se nije ukazala osnovana sumnja u pravilnost danog mišljenja niti bilo kakvi drugi nedostaci glede istog, to tim više što niti parnične stranke nisu imale primjedbe na matematički izračun istoga niti je bilo potrebe za usmenim izlaganjem istoga.

13. Daljnji dokazi nisu izvedeni, poglavito predloženi po tuženiku, jer isti tuženikovi dokazni prijedlozi nisu potrebiti, s obzirom da potonje ne može biti od utjecaja na odlučivanje u ovoj pravnoj stvari, s obzirom na postavljeni tužbeni zahtjev. Stoga, nisu niti posebno cijenjani ostali dokazi, odnosno sudska praksa na koje se poziva tuženik u prilog svojih tvrdnji. Naime, rješenjem s pripremnog ročišta 9. ožujka 2023. (list 78) određeno je koji će se dokazi izvoditi kao mjerodavni za utvrđenje odlučnih činjenica (toč. I.), dok ostali dokazi nisu izvedeni kao potrebiti. Naime, financijskim vještačenjem nisu utvrđene tzv. negativne tečajne razlike, odnosno kada je tečaj CHF u odnosu na HRK bio niži od tečaja koji je vrijedio i koji je bio ugovoren u vrijeme sklapanja Ugovora, niti su u izračun uzeti u obzir i iznosi kada je kamatna stopa bila niža od početno ugovorene. To stoga što utvrđene tzv. pozitivne tečajne razlike ne mogu se umanjiti za tzv. negativne tečajne razlike, odnosno kada je tečaj CHF bio niži od tečaj CHF na dan sklapanja Ugovora, jer u ovom slučaju kada tuženik glede iste tražbine nije istaknuo prigovor radi prebijanja niti protutužbeni zahtjev za isplatu istoga, tada tzv. pozitivne razlike nije moguće umanjiti za tzv. negativne razlike s obzirom na različite datume dospjeća/isplate, dok tuženik nije predložio financijskim vještačenjem uračunavati ispunjenje istih tražbina po pravilima Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23., dalje: ZOO), dakle sukladno redu uračunavanja (čl. 171. i 172. ZOO-a). Ujedno, glede tuženikove tražbine zbog tzv. negativnih razlika ne postoji niti zakonska osnova za nastanak obveze za namirenje novčane tražbine (ZOO predviđa: pravni posao, naknada štete, stjecanje bez osnove, posloводство bez naloga, javno obećanje nagrade i izdavanje vrijednosnog papira). No, u ovom slučaju, to tim više s obzirom na pravnu prirodu pravnog posla, nikakva imovina tuženika, nije prešla u imovinu tužitelja, i to zbog valutne klauzule (kada je tečaj CHF bio niži od početnog tečaja), kao niti zbog promjene kamatne stope (kada je tužitelju kamatna stopa snižena ispod početno ugovorene kamatne stope). Naposljetku, tuženikove tražbine zbog tzv. negativnih razlika su u zastari

zbog proteka općeg roka zastare od 5 godina (čl. 225. ZOO-a), s obzirom da je tužba podnesena 19. prosinca 2022., a zahtjev za tzv. negativne razlike istaknut je tijekom postupka dok je zadnja najamnina plaćena 15. srpnja 2011. (list 100). Dakle, izvedenim drugim dokazima predmet je dovoljno raspravljen i utvrđene su sve odlučne činjenice mjerodavne za donošenje odluke u ovom predmetu. Osim toga sud, stranke i drugi sudionici moraju nastojati postupak provesti bez odugovlačenja, u razumnom roku i sa što manje troškova te je sud dužan onemogućiti svaku zlouporabu prava u postupku, u smislu čl. 10. st. 1. ZPP-a.

14. Poglavitito pri tome imajući na umu recentnu sudsku praksu, prije svega na koju se poziva tužitelj, dakle presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P- 1401/12 od 4. srpnja 2013. i odnosne presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ- 7129/13 od 13. lipnja 2014. i PŽ- 6632/17 od 14. lipnja 2018. te odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revt- 249/14 od 9. travnja 2015., Rev- 221/18 od 3. rujna 2019. i Rev- 18/18 od 26. svibnja 2020., kao i mjerodavne odluke Europskog suda za ljudska prava i Suda Europske unije (u predmetima C- 26/13 presuda od 30. travnja 2014., C- 51/17 presuda od 20. rujna 2018. i C- 118/17 presuda od 14. ožujka 2019.). Naime, na okolnosti istaknute po tuženiku već postoje pravna utvrđenja iz presuda kojom su prihvaćeni zahtjevi iz tužbi za zaštitu kolektivni interesa i prava (čl. 502.a st. siječnja ZPP-a), dok se ovdje radi o posebnoj parnici-pojedinačnom restitucijskom zahtjevu u kojem se je tužitelj pozvao na ista pravna utvrđenja pa je stoga ovaj sud vezan za ista utvrđenja (čl. 502.c ZPP-a).

Dakle, u pojedinačnim postupcima radi utvrđenja ništetnosti odredbi ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom koju su jednostrano mijenjali kreditori nije potrebno ponovno utvrđivati jesu li sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne, sukladno pravnom shvaćanju izraženom u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev- 3142/18- 2 od 19. ožujka 2019.

Stoga, suprotno tuženikovim tvrdnjama, tužitelj nije dužan dokazivati točnost svojih navoda za postizanje uspjeha tužitelja u parnici kako bi sud utvrdio ništetnost predmetnih odredbi, već naprotiv, tužitelj ima pravo pozivati se na pravna utvrđenja iz presuda donesenih u okviru kolektivnog spora.

Ujedno, tužitelj se osnovano poziva na navedene odluke i pravna shvaćanja viših sudova povodom kolektivne tužbe, a koji odnose na stambene kredite, dok se ovdje radi o operativnom leasingu. To stoga što je od odlučnog utjecaja i bitno da se radi o potrošačkom kreditiranju (za fizičke osobe), a što je ovdje slučaj.

15. Naime, čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13.) izričito navedeno da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Međutim, glede tužiteljevog položaja potrošača, valja istaknuti recentnu odluku Suda Europske unije br. C-198/20 od 10. lipnja 2021., kojom je presuđeno da se zaštita predviđena Direktivom Vijeća 93/13/ EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u ugovorima sklopljenim s potrošačima primjenjuje na sve potrošače, a ne samo na one koji se mogu smatrati "prosječnim potrošačima, normalno informiranim i razumno pažljivim i informiranim". Naime, tužitelj je položaj potrošača dokazao priloženim Ugovorom o operativnom leasingu, kao i danim iskazom, iz kojeg proizlazi da je tuženik, kao davatelj leasinga i vlasnik predmeta leasinga, dao tužitelju, kao fizičkoj osobi i korisniku leasinga, na korištenje u obliku operativnog leasinga osobni automobil, za vlastite potrebe, dakle isto je koristio namjenski, za vlastite, privatne svrhe, odnosno za životne potrebe tužitelja, a to nije poslovanje niti poduzetništvo

tužitelja, dakle tužitelj je potrošač. Ukoliko tuženik ima drukčija saznanja (npr. da tužitelj nije potrošač, već trgovac), dužan je isto i dokazati, s obzirom na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-18/18-2 od 26. svibnja 2020.

16. Dovodeći u svezu tužiteljev iskaz, koji se u cijelosti prihvaća kao životno logičan i neposredno uvjerljiv, s ostalim (pisanim) dokazima, utvrđeno je da se ovdje radilo o ugovoru koji je tuženik na isti način plasirao na tržištu svim korisnicima leasinga, te da tužitelj nije niti pokušao utjecati na sadržaj Ugovora o operativnom leasingu, poglavito glede spornih uglavaka, jer se radilo o ugovoru koje je ponudio tuženik, kao trgovac, pa stoga tužitelj nije mogao ništa mijenjati niti utjecati jer je vrijedilo pravilo "uzmi ili ostavi". Dakle, ugovorne odredbe u Ugovoru o kreditu koje su predmet ovog spora, kojima kamatnu stopu mijenja jednostrano tuženik i glavnica kredita veže za valutu CHF, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, dovode do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača već zbog činjenice da potrošači nisu mogli pregovarati o sadržaju ugovornih odredaba budućeg ugovora na sklapanje kojeg ih je tuženik navodio svojim reklamama. Naime, ovdje se štiti pravo potrošača da prije nego dobiju ponudu unaprijed sastavljenog standardnog ugovora koji sadrži unaprijed od strane trgovca formulirane ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, dobiju dostatne informacije da bi kao dobro obaviještene osobe uz razumnu pažnju i oprez mogli donijeti informiranu pojedinačnu odluku. Zaključno, proizlazi da je predmetni Ugovor o operativnom leasingu sklopljen na unaprijed formuliranom standardnom obrascu o kojima ugovorne strane nisu pregovarale, pa tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na njegov sadržaj, dok je istom pravnom poslu tužitelj pristupio s potpunim povjerenjem u tuženika, kao trgovca. Stoga, proizlazi da je tužitelj s tuženikom pregovarao isključivo o sklapanju ponuđenog ugovora u skladu s njegovom financijskom sposobnošću, koja je ovisila o visini najamnine, pri čemu je najamnina ovisila o glavnici i ugovorenoj kamati, koja je bila najniža za švicarske franke. Dakle, tužitelj nije mogao mijenjati sporne ugovorne odredbe, već samo ukoliko iste ne prihvaća odustati od sklapanja predloženog ugovora. Tuženik je tužitelju reklamirao i predstavio isti Ugovor u švicarskim francima kao najpovoljniji, jer su najniže kamate, i time za tužitelja najpovoljnije.

Slijedom navedenog, tuženik nije dokazao da je prilikom sklapanja Ugovora s tužiteljem pregovarao o spornim odredbama, pa da se stoga iste ne bi mogle smatrati nepoštenim. Naime, proizlazi da je tuženik propustio razjasniti tužitelju odredbu o valuti obveze te da isto nije počinjeno u dobroj vjeri, odnosno nije dokazano da je tuženik informirao tužitelja, kao potrošača, u predugovornom stadiju sklapanja Ugovora o rizicima promjene tečaja švicarskog franka te da je tuženik propustio razjasniti tužitelju strukturu kamatne stope, odnosno koji parametri utječu i u kojem razdoblju na način promjene kamatne stope te da isto nije počinjeno u dobroj vjeri, odnosno nije dokazano da je tuženik informirao tužitelja kao potrošača u predugovornom stadiju sklapanja Ugovora o načinu promjene kamatne stope niti je o istom tužitelj mogao pregovarati.

Ujedno, time što je ugovor ispunjen isti nije postao valjan ugovor, on je i dalje ništetan u spornim odredbama, a takvi ugovori ne proizvode pravne učinke i sa njima se postupa kao da nisu sklopljeni, te stoga tužitelju pripada pravo na vraćanje stečenog bez osnove.

17. Zaključno, s obzirom da je ovdje tuženik prilikom sklapanja predmetnog Ugovora nastupao kao trgovac u odnosu na tužitelja, koji je potrošač, pravna shvaćanja iz kolektivnih sporova u odnosu na banke kao potrošače primjenjiva su i u

ovom slučaju s obzirom na to da je način sklapanja Ugovora i ugovaranje jednostrane promjene kamatne stope i valutne klauzule u CHF-u jednak način postupanja koji je prouzrokovao znatnu neravnotežu među ugovornim stranama. Stoga, učinak ništetnosti gore navedenih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi pretpostavlja tužiteljevo pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tuženiku bio dužan platiti da se od početka otplate do dana konačne otplate leasinga primjenjivala početno ugovorena kamatna stopa od 6,35%. Isto tako, učinak ništetnosti gore navedenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli pretpostavlja tužiteljevo pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tuženiku bio dužan platiti da se od početka otplate za cijelo vrijeme primjenjivala otplate bez valutne klauzule. Tuženik je tijekom otplate leasinga ništetno i nezakonito tužitelju povećavao kamatnu stopu sve do dana konačne otplate leasinga. Tuženik je tijekom otplate leasinga ništetno i nezakonito tužitelju primjenom valutne klauzule u švicarskom franku obračunavao kunsku novčanu obvezu primjenjujući povećanje tečaja CHF spram HRK, sve do dana konačne otplate leasinga. Stoga je uslijed utvrđenja ništetnosti promjena kamatnih stopa i valutne klauzule u švicarskom franku tužitelj preplatio svaki mjesec do dana konačne otplate leasinga iznose anuiteta

18. Neosnovan je prigovor zastare. Naime Vrhovni sud Republike Hrvatske je u presudi i rješenju posl. br. Rev- 2245/17- 2 od 20. ožujka 2018. zauzeo stajalište kako je zastarni rok od 5 godina u kojem potrošači mogu ostvariti svoju individualnu zaštitu prava u ovim posebnim parnicama teče od 14. lipnja 2014., jer je presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske donesena 13. lipnja 2014., kao i da su pri tome isti ovlašteni zahtijevati povrat cjelokupnog preplaćenog iznosa koji je za njih posljedica ugovaranja ništetne ugovorne odredbe. Dakle, pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu iste tužbe. Stoga, budući da je u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ- 6632/17 od 14. lipnja 2018., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P- 1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu u kojem je presuđeno da je tuženik, među inim bankama, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapajući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštenne ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju- ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, zastara pojedinačnih restitucijskih zahtjeva zbog valutne klauzule u CHF počinje teći ispočetka tek od 15. lipnja 2018. S obzirom da je predmetna tužba podnesena 19. prosinca 2022. očito je da ista tražbina nije pala u zastaru.

19. Naime, mjerodavnom odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03., dalje: ZZP/03.), isto kao kasnijom odredbom čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13., dalje: ZZP/07.) je propisano da ugovorna odredbe o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, te pozivajući se na odluke i pravna shvaćanja viših sudova povodom kolektivne tužbe, kojima su utvrđene ništetnim ugovorne odredbe o jednostrano promjenjivim kamatnim stopama i valutnoj klauzuli u CHF u ugovorima o kreditu, o kojim se nije pojedinačno pregovaralo, dok tuženik suprotno nije dokazao.

20. S obzirom na utvrđenja iz ovako izvedenih dokaza i pravna utvrđenja presuda proizašlih iz kolektivnog spora za zaštitu potrošača, odnosno pozivajući se na odluke

i pravna shvaćanja viših sudova povodom kolektivne tužbe, proizlazi da je tuženik povrijedio prava tužitelja, kao potrošača-korisnika kredita, tako što je u predmetnom potrošačkom Ugovoru koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, pa je stoga ista ugovorna odredba ništetna. Naime, visina kamatne stope je bitan sastojak Ugovora, odnosno cijena, pa je stoga za svaku njezinu promjenu kao i za promjenu svih bitnih sastojaka kod svake vrste ugovora, potrebito sklapanje dodatka ugovora, a za sklapanje kojeg je ponovna potrebita suglasnost volja obiju ugovornih strana. Iz navedenoga jasno proizlazi da je tuženik jednostranim donošenjem odluka o promjeni redovne kamatne stope, a koje promjene nisu bile određene nikakvim parametrima, neprekidno i to kako za vrijeme sklapanja ugovora, tako i za vrijeme njegova trajanja, postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, te na štetu druge ugovorne strane, ovdje tužitelja. Isto tako, utvrđene su ništetnim i odluke o valutnoj klauzuli u CHF, jer je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebitim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sklapanja predmetnih ugovora, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, dok tuženik suprotno nije dokazao, to posljedično primjenom čl. 323. ZOO-a proizlazi da je tuženik povrijedio prava tužitelja, kao potrošača-korisnika leasinga, tako što je u predmetnom potrošačkom Ugovoru koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena jednostrana promjena kamatne stope i valutna klauzula u CHF, dakle utvrđena je ništetnost spornih uglavaka predmetnog Ugovora i kao posljedica iste ništetnosti osnovanost zahtjeva za isplatu, kao povrat stečenog bez osnove. Zbog izloženog, utvrđena je ništetnost odredbi Ugovora u dijelu kojim je ugovorena jednostrana promjena kamatne stope i valutna klauzula u CHF, temeljem čl. 322. i 324. ZOO-a.

21. Uzgred rečeno, tuženik nije pridonio odgovarajući dokaz radi utvrđenja istinitosti svojih navoda pa se u ovom slučaju ima primijeniti pravilo o teretu dokazivanja koje obvezuje sud da uzme da nije istinita tvrdnja za čiju istinitost stranka, koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno odgovarajućih dokaznih sredstava, u smislu čl. 221.a ZPP-a.

22. S obzirom na utvrđenu djelomičnu ništetnost Ugovora, kao posljedicu iste u smislu čl. 323. ZOO-a, valjalo je prihvatiti zahtjev za vraćanje primljenih iznosa u ukupnom iznosu 1.182,74 EUR / 8.911,33 HRK zbog preplaćenih kamata i zbog tečajne razlike, kako je to utvrđeno financijskim vještačenjem, s kojim je tužitelj uskladio tužbeni zahtjev i to podneskom predanim 19. rujna 2023. (list 105-107), kao stečenog bez osnove, temeljem čl. 1111. ZOO-a, zajedno sa zateznim kamatama tekucim od dana plateža svake pojedine mjesečne najamnine do isplate, sukladno čl. 1115. ZOO-a, odnosno čl. 29. st. siječnja u svezi čl. 183. st. siječnja ZOO-a, po kamatnoj stopi do 31. prosinca 2007. propisanoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, te nadalje od 1. siječnja 2008. po stopi određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a, kako je odlučeno pod toč. I. izreke presude.

23. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, odnosno isti su odmjereni s obzirom na vrijednost predmeta spora, zahtjev za naknadu troškova i Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 142/12., 103/14., 118/14., 107/15., 37/22. i 126/22. te

138/23., dalje: OT), imajući na umu vrijednost boda u iznosu 2,00 EUR (Tbr. 54. OT) i pravo odvjetnika obračunati na sve obavljene radnje pripadajući porez na dodanu vrijednost (Tbr. 46. OT).

24. Slijedom navedenog, tužitelju je valjalo priznati troškove postupka, kao potrebite za vođenje parnice, koji se sastoje od troška sastava tužbe (Tbr. 7./1. OT) i podnesaka od 6. ožujka 2023., 19. rujna 2023., 20. prosinca 2023., 7. veljače 2024. i 21. ožujka 2024., od toga najviše 4 obrazložena podneska (Tbr. 8./1. OT) te zastupanja na ročištima 9. ožujka 2023., 23. svibnja 2024. i 5. lipnja 2024. (Tbr. 9./1. OT), za svaku radnju u zahtijevanom iznosu 150,00 EUR, dakle ukupno u iznosu 1.200,00 EUR, uvećanog za PDV 25% (300,00 EUR), kao i troška sudske pristojbe za tužbu i za presudu, za svaku radnju u iznosu 39,82 EUR umjesto zahtijevanog iznosa 200,00 EUR. Ujedno je tužitelju u cijelosti valjalo priznati trošak financijskog vještačenja u iznosu 398,16 EUR umjesto zahtijevanog iznosa 398,17 EUR. Stoga je tužitelju valjalo dosuditi parnične troškove u sveukupnom iznosu 1.977,80 EUR sa zateznim kamatama tekućim od donošenja presude do isplate, jer se zatezne kamate na parnične troškove mogu stranci odrediti i u parničnom postupku, temeljem primjene čl. 151. st. 3. ZPP-a, kako je odlučeno pod toč. II. izreke presude.

25. Također je i tuženiku valjalo odmjeriti troškove postupka, kao potrebite za vođenje parnice, koji se sastoje od troška sastava odgovora na tužbu i podnesaka od 5. svibnja 2023., 17. listopada 2023., 12. ožujka 2024. i 15. svibnja 2024. (Tbr. 8./1. OT) te zastupanja na ročištima 9. ožujka 2023., 23. svibnja 2024. i 5. lipnja 2024. (Tbr. 9./1. OT), za svaku radnju u zahtijevanom iznosu 150,00 EUR, dakle ukupno u iznosu 1.200,00 EUR, uvećanog za PDV 25% (300,00 EUR). No, ovako odmjereni parnični troškovi u sveukupnom iznosu 1.500,00 EUR, sa zatraženim zateznim kamatama, nisu dosuđeni tuženiku, s obzirom na neuspjeh istoga u sporu.

26. Sukladno Zakonu o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine, br. 57/22.) su iskazane novčane vrijednosti, u ukupnosti, s obzirom na fiksni tečaj konverzije 7,53450 HRK / 1 EUR.

27. Zbog izloženog, odlučeno je kao u izreci presude.

U Zagrebu 18. srpnja 2024.

S u d a c:
Mario Klarić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano, u roku 15 dana od dana objave presude, odnosno od dana dostave prijepisa ove presude u slučaju neuredne obavijesti o ročištu na kojem se presuda objavljuje (čl. 335. ZPP-a).

DNA: - opun. tužitelja, uz rješenje o sudskoj pristojbi za presudu u iznosu 39,82 EUR
i

- opun. tuženika.

Dokument je elektronički potpisan:

Mario Klarić

Vrijeme potpisivanja:

18-07-2024

09:47:23

DN:

C=HR

O=OPĆINSKI GRADANSKI SUD U ZAGREBU

2.5.4.97=#OC1156415448522D3031323532313633313137

OU=Signature

S=Klarić

G=Mario

CN=Mario Klarić

Broj zapisa: **9-3086a-5e85d**

Kontrolni broj: **042ad-af189-7e1f7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Mario Klarić, O=OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

FINANCIJSKA AGENCIJA
ODSJEK ZA PRIJEM, EVIDENTIRANJE
I POHRANU DOKUMENTACIJE
ZAGREB 1

03-08-2026

PREDSTETAKNE NACODBE
PRIMANJE I ODPREMA POSTE

PLASAI
UR 6101

SOR ZG 2 D
10000PU 10000

0,00 EUR 3,32 EUR
70g 10116 30.07.2026. 13:19:21 1/1

PRIMATELJ:

FINA

ULICA GRADA VUKOVARA 70,

10000 ZAGREB

"PRIDAJA TRAZBINE U PREDSTETAKNOM
POSTUPKU"